

3a. Herman Bang: Hjemme

Novellen er fra novellesamlingen Tunge Melodier (1880). Herman Bang (1857-1912) er dansk forfatter.

De vendte hjem. Som en munter Leg var deres Ægteskab begyndt, og Rhinens Høje havde været Rammen om deres unge Lykke. Nu drog de hjem.

Han sad med hendes Haand i sin, bøjet over hende, hviskende og søgte at faa hende til at smile. Men hun var bleven alvorlig og tavs. Lokomotivet prustede, 5 stønnede, peb. Hendes Haand skælvede i hans. Saa gled Toget ind foran Perronen.

”Er vi der?” spurgte hun forskrækket.

”Ja, Ingeborg, nu er vi hjemme.” Han bøjede sig dybere ned over hende og kyssede hende paa Kinden. Den var kold.

Betjenten smækkede Døren op. Han sprang ud, satte Rejsekufferten fra sig, og 10 saa sig smilende om. Saa løftede han rask sin unge Hustru ud af Vognen. Hun trykkede sig helt op i det ene Hjørne af Konsulens¹ Ekvipage², der ventede dem udenfor Stationen. Han var ellevild, gav Drikkepenge til alle mulige og umulige, nikkede til Postbudet, fløjtede. Og rundt omkring hviskede Folk.

De bøjer af og kører langs med Søen. Aftenen er stille. Søen kaster roligt 15 Himlens Rødme tilbage, Bøgene hvisker sagte til hinanden. Ved Vejen dufter Lindene stærkt, nede i Krattet synger Nattergalen. Og i Aftenens Tavshed lægger Nattens Slør sig let over den blundende Natur.

”Du er saa tavs.”

”Jeg er bange.”

20 ”Bange?”

”Ja. Vilhelm, Du maa ikke være vred – jeg kan ikke gøre for det, men jeg er saa bange.”

”For hvad?”

Hun svarer ikke. Lindeduften slaar ned over dem som en varm Bølge, nede fra 25 Krattet bæver en lang Tone. Ellers Sommernats-Stilhed.

”Er Du bange for det Liv, Du skal føre med mig, Ingeborg?”

”Nej nej, Vilhelm ... men ...”

”Men ...”

”Jeg synes først det er nu, jeg skal være din Hustru.”

30 De naar Byen, og Vognen ruller op ad den stille Gade. Man er ved at gaa til Ro. Kun hist og her i Husene et oplyst Vindu, paa Gaden ingen Folk. Nu holder Kusken.

”Her er det Ingeborg.”

Med Armen om hendes Liv fører han hende op ad Trappen forbi Pigerne, der 35 staar og nejer i Porten. Hun er bleg, og han mærker, at hun skælver.

”Vær nu glad, Ingeborg,” hvisker han. ”Jeg løber op iforvejen.”

Hun staar et Øjeblik støttet til Gelænderet. Saa tørrer hun Øjnene og løfter Hovedet.

”Alt i Orden.”

¹ *Konsulen*: person som en stat har udpeget til at varetage bestemte opgaver i et andet land.

² *Ekvipage*: fint udstyret hestevogn med forspand.

- 40 Han kommer ud med straalende Ansigt.
 ”Du maa bindes for Øjnene, Ingeborg – og saa, naar Du staar midt i Stuen, tager jeg Bindet af.” Og han binder hende for Øjnene med Lommetørklædet.
 ”Nu!”
 Hun staar midt i Stuen. Med ét Blik ser hun det altsammen. ”Her er dejligt.”
- 45 ”Ikke sandt, her er dejligt.”
 ”Nej, Vilhelm, hvem har dog givet os de Kandelabrer³?”
 ”Holtens.”
 ”Nej, hvor de er dejlige! Og Gulvtæppet – vi har ogsaa Gulvtæppe.”
 ”Ja, det har jeg selv købt.”
- 50 ”Men egentlig skulde det vist ikke ligge paa om Sommeren.”
 ”Nej, naturligvis. Det bliver ogsaa taget af igen – men Du skulde da se, hvordan det tog sig ud.”
 ”Aa, hvor Sofaen er blød at sidde i.”
 ”Ja, men prøv saa Puffen⁴.”
- 55 ”Aa, nej, det har du Ret i!” Og hun giver sig til at gynte paa Puffen.
 ”Og Lænestolene.”
 ”Ja, Lænestolene.” Saa løber de omkring som to Børn og prøver alle Stolene.
 ”Skal vi saa drikke The?”
 ”Lad os saa drikke The!”
- 60 Hun løber ind i Spisestuen.
 ”Nydeligt, hvor alt dog er nydeligt!” Hun skænker Theen men har ingen Ro til at drikke. Medens han drikker, aabner hun alle Skabene, kikker i Skufferne, løber ud og ind. Saa sætter hun sig rolig ned og ser paa sin Mand, der spiser og af Latter faar et blødkogt Æg i den gale Hals. Pludselig springer hun op igen og løber ud.
- 65 Vilhelm hører hendes Latter fra Køkkenet.
 Endelig er han færdig med at spise.
 Ude i Køkkenet staar Pigerne og smidsker⁵. ”Hvor er Fruen?” Han smager paa Ordet.
 ”Fruen er gaaet ... ind i Sovekamret.” Bæge Pigerne bliver røde i Hovederne.
- 70 Vilhelm aabner sagte Døren. Der er halvmørkt derinde. Skæret fra Lysene foran Spejlet taber sig i Gardinernes Folder, i de mørke Portièrers Draperier⁶. Luften er noget tung.
 ”Hvor er hun?”
 Han gaar sagte et Par Skridt frem. Halvt skjult bag Sengehimlens Forhæng
- 75 staar hun med det Edderduns Silketæppe løftet over Armen. Og hun lader langsomt Haanden glide ned over Tæppet, som om hun kærtegnede det bløde Stof.
 ”Ingeborg!”
 ”Er det Dig,” – hun lader hurtigt Tæppet falde og flygter forbi ham med de rødmende Kinder i Hænderne.
- 80 Han bagefter.
 Saa bliver alt besét. Og Smil og Alvor veksler paa hendes Ansigt.

³ *Kandelabrer*: store, flerarmede lysestager.

⁴ *Puffen*: et kasseformet møbel med et polstret låg, der bruges til at sidde på eller til at opbevare ting i.

⁵ *smidsker*: optræder på en indsmigrende og slesk måde.

⁶ *Portièrers Draperier*: en dør der hænger et forhæng i tykt stof foran.

- ”Nu har Du set det alt.”
 ”Ja, og det er altsammen dejligt.”
 ”Og dog ler du ikke som paa Rejsen.”
 85 ”Nej, nu skal vi ogsaa til at være alvorlige.”
 ”Hvorfor.”
 ”Nu er det jo Alvor.”
 ”Og før?”
 ”Før, ja før – Du vil le af mig, naar jeg siger Dig, hvad jeg tænkte før.”
 90 ”Vist ej – desuden skal Du sige mig, hvad Du tænker – jeg ejer jo ogsaa dine Tanker.”
 ”Men det er vist ikke smukt at kunne tænke saaledes.”
 ”Alt hvad Du tænker, er smukt.”
 ”Sig ikke det.”
 95 Hun sidder paa en lav Stol, lænende sig tilbage. Lyset fra Lampen falder paa hendes Ansigt, hvor Rødmen kommer og gaar, men Øjnene lukker sig halvt som for at undgaa at se. Han lægger sig paa Tæppet ved Siden af Stolen, med Armen om hendes Liv. Og gennem Vinduerne, der staar aabne, strømmer Sommernattens Kølighed ind.
 100 ”Den Gang vi var blevet forlovet, Vilhelm, fik jeg en Dag, da Du var rejst, et Brev, som ... som gjorde ... mig meget ondt...”
 ”Et Brev?”
 ”Ja, et Brev fra en Dame. Din Haand ryster, Vilhelm, Du ved godt, fra hvem det var. Det var fra ...”
 105 Hun holder inde, hun kan ikke faa Ordet sagt. Han sidder halvt oprejst med bøjet Hoved.
 ”Først, græd jeg meget – jeg var et Barn og havde trot, Du aldrig havde elsket før ...”
 ”Det har jeg heller ikke ...”
 110 ”Fy, Vilhelm, jeg tvinger Dig jo ikke til at lyve. Men saa blev jeg fornuftig og forstod. Du var ti Aar ældre end jeg, og Du var en Mand. Og saa var det vel sandt, hvad Bøgerne fortalte, at Mændene trænger mere til at elske. Desuden skrev hun jo, at Du ikke mere vilde kende hende, og saa var det, for Du havde Pligter imod mig ...”
 115 ”Ti stille, Ingeborg, jeg be’er Dig, ti stille!”
 ”Nej, Vilhelm, lad os blive færdige med alt dette. Tidt blev jeg dog bitter ved Tanken om, at Du havde skænket andre, hvad Du engang skulde skænke mig. Saa græd jeg, og var skinsyg⁷ ...”
 ”Ingeborg.”
 120 ”Men, det var Uret af mig. Jeg burde ikke være skinsyg paa de andre – jeg skulde jo være din Hustru.”
 ”Hvor Du er elskelig!”
 ”Det var det, jeg tænkte før.” Hun stansede – men langsomt, halvt hviskende arbejdede Ordene sig frem, medens hun dækkede Øjnene med sin skælvende Haand.
 125 ”Ser Du, Vilhelm, det var det, jeg tænkte. Derude, medens vi rejste om og før

⁷ skinsyg: følelse af jalousi.

fra Sted til Sted, lignede jeg vistnok mere dem ... de andre. Her ... her ... hjemme er det, jeg skal blive din Hustru.” Hun sænker Hovedet og brister i en voldsom Graad.

Han rejser sig og bedækker hendes Hænder med Kys. Hun staar op og gaar hen til Flygelet, aabner det og slaar nogle Akkorder an. Han sætter sig roligt, med

¹³⁰ Hovedet i sine Hænder.

Ingeborg spiller. En simpel Melodi, en Sang, hun sagte nynner; og Tonerne veksler, medens de bestandig former sig til den samme Sang.

”Husker Du?”

”Om jeg husker? Det var den Sang, jeg sang den Aften i Vedbæk ...”

¹³⁵ ”Det var den Sang, der vandt mig, Vilhelm. Den gør mig altid glad.”

”Lad mig synge den.”

”Nej, ikke iaften. Nu vil vi sige Godnat.”

Hun gaar hen for at lukke Vinduerne. Ude paa Torvet er det stille. Nede i Gaden hører man Vægterens⁸ Skridt. Ellers ganske tyst. Hun støtter Hovedet mod

¹⁴⁰ Armen og ser opad. I Østen lysner Dagen – den korte Sommernat er snart til Ende.

Saa føler hun sig omslynget af sin Mands Arme.

”Min Hustru,” hvisker han.

Lidt efter var Lysene slukket. Ind i Lægens Dagligstue trængte langsomt den
¹⁴⁵ gryende Dag.

⁸ *Vægteren*: en vagtmand som sørgede for ro og orden i en købstad om natten.